

คำนำสำนักพิมพ์

โลกที่สงบสุขของนักเขียนชื่อดังนามกวีเขียนต้องเปลี่ยนไป เมื่อตอนจบนิยายแบบ Bad End ที่ตัวเองเขียนสั่งสมพลังงานแห่งความไม่พอใจจนล้นหลาม เกิดเป็นผลกระทบให้ต้องไปชดใช้กรรมด้วยการผจญเหตุการณ์ในแต่ละเรื่องที่เขาเป็นผู้เขียน แต่ละโลกที่กวีเขียนต้องเข้าไป ล้วนแล้วแต่มอบประสบการณ์ลึกลับยิ่ง รวมทั้งคนรักที่นับวันยิ่งผูกพัน

ร่วมลุ้นไปพร้อม ๆ กันว่าสุดท้ายแล้วกวีเขียนจะได้พบกับคนรักของตนในชีวิตจริงหรือไม่ หรือเขาจะต้องพบกับ Bad End เหมือนอย่างที่ชอบเขียนบทสรุปในนิยายอย่างที่ผ่านมา

Rose
PUBLISHING

กรกฎาคม 2562

Chapter 1

วันแรกของการเป็นเสียบียงอาหาร

“นักเขียนขยะเอ๊ย ไม่ช้าก็เร็วแกต้องจบเห่แน่!”

หลังจากอัปเดตตอนจบของเรื่อง ผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมงก๊วยเหยียนก็รีเฟรชหลังบ้านของระบบเพื่อดูคอมเมนต์ และได้รับความเห็นด้านลบมากมายอย่างที่คิด

ในฐานะนักเขียนที่มีชื่อเสียง ก๊วยเหยียนได้ความเห็นด้านลบแบบนี้จากผู้อ่านครั้งที่ n แล้ว เพราะเขาเขียนให้ตอนจบของเรื่องเป็น Bad End ไซ้ Bad End อีกแล้ว

ตั้งแต่เว็บไซต์จีนเจียงเปิดหมวดหมู่นิยายที่เน้นผู้ชายเป็นตัวละครนำคนสำคัญ ก๊วยเหยียนก็เซ็นสัญญาเข้ามาที่นี่และก้าวเข้าสู่ถนนสายแบล็กลิสต์กับตอนจบแบบ Bad End นั่นที่

แบล็กลิสต์ถือเป็นเรื่องเข้าใจได้ นักเขียนที่เขียนตอนจบแบบนี้ย่อมถูกนักอ่านเก็บเข้าแบล็กลิสต์อยู่แล้ว แต่ที่ยังได้รับความนิยมก็เพราะว่า...นอกจากตอนจบชวนเศร้าแล้ว โครงเรื่องก่อนถึงตอนจบในนิยายของก๊วยเหยียนเรียกได้ว่า...โคตรสนุก!

ถ้าถามว่าทำไมถึงสนุก นั่นก็เพราะมันให้ความฟินสุด ๆ ต่อให้เป็นแค่เรื่องประจำวันทั่วไป แต่เมื่ออยู่ในมือก๊วยเหยียนแล้ว มันมักจะโดดเด่นแตกต่างออกไป

จริงอยู่ที่นักอ่านหลายคนรู้อยู่แก่ใจว่าก๊วยเหยียนชอบเขียนตอนจบ

แบบนี้ แต่ด้วยความคิดที่ว่าความพินในเรื่องจะไม่ทำให้ต้องเสียใจที่เปิดเข้ามาอ่าน พวกเขาจึงเลือกจะคลิกเปิด จากนั้นทุกครั้งเมื่อถึงตอนจบก็จะตั้งหน้าตั้งตากันว่า ‘กู๋เหียนนักเขียนขยะ’ แต่ก็อดกดติดตามนิยายเรื่องใหม่ของเจ้าตัวไปพร้อมๆ กันไม่ได้

กู๋เหียนเข้ามาในถนนสายนี้ห้าปีแล้ว นิยายทุกเรื่องของเขาไม่มีเรื่องไหนที่ได้รับช้อยกเว้น ทุกเรื่องจบแบบ Bad End และต่อให้ถูกด่ายังไงเขาก็ปฏิเสธที่จะเปลี่ยนแปลง ในที่สุดวันนี้กรรมตามสนองแล้ว –

“ดิง! ผู้ระบบ 037 เรียบร้อยแล้ว กำลังจะทำการรารีป” กู๋เหียนที่ตอนแรกกำลังเตรียมจะนอนอ่านคอมเมนต์ จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงนี้ดังขึ้น

เขาแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้หูฟาด เพราะแบบนั้นจึงชะงักค้างไปหนึ่งวินาที

นี่มันอะไรกัน

ในฐานะนักเขียนคนหนึ่ง กู๋เหียนเป็นคนมีจินตนาการมากพอสมควร ความสามารถในการยอมรับเรื่องแปลกประหลาดก็แข็งแกร่งมาก เพราะแบบนั้นเขาจึงพยายามหาคำอธิบายที่สมเหตุสมผล

ไม่ว่าให้กู๋เหียนต้องสงสัยหรือเดาอยู่นาน ระบบก็ให้คำตอบอย่างสนิทสนม

“มีกลุ่มคนจำนวนมากไม่พอใจโฮสต์ เดิมที่หากความไม่พอใจเหล่านั้นกระจายออกไปก็จะมีปัญหา แต่เมื่อ 37 นาทีก่อน พวกมันรวมเข้าด้วยกันโดยไม่ทราบสาเหตุ ทำให้มันแข็งแกร่งมากขึ้น ส่งผลกระทบต่อพื้นที่สามมิติ”

ประมาณครึ่งชั่วโมงก่อน? มุมปากของกู๋เหียนกระตุกน้อยๆ นั้นมันตอนที่เขาโพสต์ตอนจบของเรื่องไม่ใช่หรือ

“เพื่อกำจัดผลกระทบนี้ ระบบได้คำนวณแผนการที่ดีที่สุดออกมาแล้ว คือการให้โฮสต์เข้าไปท่องเที่ยวในโลกเหล่านี้ด้วยตัวเอง” ระบบอธิบายต่อ

“โลกเหล่านี้...กำลังพุดถึงโลกในนิยายของฉันอยู่นั้นหรือ” แม้อารมณ์จะค่อนข้างแปรปรวน แต่ปฏิกิริยาตอบสนองต่อความตึงเครียด

ของกู๋เหยียนกลับแสดงออกเป็นใบหน้าที่นั่งเรียบไร้อารมณ์ ถึงระบบจะไม่ได้อธิบาย แต่ตามการคาดการณ์ของเขาเป็นอย่างนี้

“ถูกต้อง แต่โฮสต์ไม่ต้องห่วง ระบบจะรับผิดชอบรักษาความปลอดภัยตัวตนในโลกปัจจุบันของคุณเอง” โลกปัจจุบันหมายถึงโลกมนุษย์นี้

ไม่ห่วงได้ก็บ้าแล้ว!

“ฉันมีสิทธิ์ปฏิเสธหรือเปล่า” กู๋เหยียนลุกขึ้นนั่งอย่างไม่ลังเล การต่อสู้เพื่อสิทธิของตนนั้นถือเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง

ค่อนข้างเกินความคาดหมาย ระบบให้คำตอบชัดเจนกับเขา ทว่าหลังจากพูดคำว่า ‘มี’ จบ “โฮสต์สามารถปฏิเสธแผนการที่ดีที่สุดนี้ และเลือกแผนการระดับสองได้ แผนการระดับสองคือ 007 จะทำการลบโฮสต์ออก”

กู๋เหยียน “...”

เขาใช้ชีวิตของเขาอยู่ดี ๆ ไม่ได้อยากตายเลยสักนิด ฉะนั้นแน่นอนว่ากู๋เหยียนต้องเลือกลีงที่เรียกว่าแผนการที่ดีที่สุด ตามคำอธิบายของระบบ เขาต้องเข้าไปห้องเที่ยวในนิยายที่ตัวเองเขียน และจากนั้นก็จะสามารถกลับมาใช้ชีวิตอย่างสงบบนโลกต่อได้

แต่ก่อนหน้านั้น...

“เดี๋ยว เดี่ยวก่อน...ให้เวลาฉันพาคิวจิวไปฝากที่ร้านสัตว์เลี้ยงก่อน” กู๋เหยียนหมายถึงเจ้าแมวอเมริกันชอร์ตแฮร์ที่นอนขดอยู่ในอ้อมกอด เขาไม่มีญาติพี่น้องให้ต้องเป็นห่วง แต่ตอนนี้กู๋เหยียนยังไม่วางใจที่จะปล่อยแมวที่เขาเลี้ยงเอาไว้ตามลำพัง

“เมี้ยว” เจ้าแมวลายเสือสีเทาตัวโตหันมาร้องรับทันทีที่ได้ยินชื่อของตัวเอง ดวงตาสีเขียวอ่อนจับจ้องชายหนุ่มผมดำอย่างสงบนิ่ง ดูทั้งเรื่องและทั้งว่าง่าย

นิ้วมือเรียวยาวของชายหนุ่มเกาแดงเจ้าแมวตัวโตเบาๆ การขยับปลายนิ้วถูกควบคุมด้วยความแม่นยำ ทั้งแรงและทั้งองศาทำให้เจ้าแมวรู้สึกสบายที่สุด

“โฮสต์ไม่ต้องห่วง หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจแล้วจะกลับมาในเวลาปัจจุบัน”

“ก็ได้” เมื่อยอมรับความจริงแล้ว กู้เหยียนก็ลูบหัวลูบขนนุ่มๆ แมวของตนด้วยความอาลัยอาวรณ์

แมวตัวโตลายเสือสีเทาสabayเสียจนนอนหงายท้องส่งเสียงคราง ‘แง้วๆ’ เบาๆ ออกมา

ในขณะที่เดียวกันนั้น เสียงเตือนจากระบบก็ดังขึ้น

“เริ่มการวาร์ป เวลาค้นถอยหลัง 3 2 ...”

เมื่อนับถอยหลังถึงหนึ่ง กู้เหยียนก็ไม่รับรู้อะไรอีก

“เสร็จสิ้นการวาร์ป ขอให้โฮสต์ได้สัมผัสกับประสบการณ์ความสุข” จบคำแล้วระบบยังส่งใบหน้ายิ้มแย้มมาให้อีกด้วย

การวาร์ปสำหรับกู้เหยียนคือแค่พริบตาเดียว จากนั้นเมื่อลืมตาขึ้น เขาก็สับเข้ากับนัยน์ตาหรีเล็กสีเขียวมรกตอย่างไม่ทันตั้งตัว

กู้เหยียน “...”

ทางออกไปประมาณหนึ่งเมตร เจ้าของนัยน์ตาคู่ นั้นเป็นสัตว์ตระกูลแมว รูปร่างขนาดตัวใหญ่กว่าเสือโคร่งไซบีเรียเสียด้วยซ้ำ อีกทั้งนัยน์ตาก็หรีจันเป็นเส้นตรง เป็นการจ้องล่าเหยื่ออย่างหนึ่ง หรือไม่ก็เป็นการมองอาหารด้วยสายตาเย็นชา มันกำลังหมอบพร้อมกับส่งเสียงครางต่ำ เต็มไปด้วยการแสดงอำนาจข่มขู่

เพิ่งวาร์ปเสร็จ กู้เหยียนยังรู้สึกมึนหัว แต่เขาก็ถูกสัตว์ตระกูลแมวตัวใหญ่จับจ้องมาอย่างน่ากลัว ทำเอาสติของเขาแทบจะกลับมาเต็มร้อยในวินาทีนั้นเลย

เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อนนะ?

ภายในถ้ำที่ทั้งมืดและทั้งเย็น บริเวณเอวของเจ้าสัตว์หน้าตาเหมือนแมวตัวโตนั้นโชกไปด้วยเลือด แถมยังมีมนุษย์อีกหนึ่งคนที่กำลังจะกลายเป็นอาหารของมันเร็วๆ นี้...

นิยายที่กู้เหยียนเขียนทั้งหมดเป็นนิยายขนาดยาว แต่เขาไม่เคยลืมโครงเรื่องที่ตนเคยเขียนไป เช่นตอนนี้ อาศัยเพียงสามสิ่งเขาก็รู้ได้ทันทีว่า

กำลังอยู่ในนิยายเรื่องไหน

นี่เป็นนิยายเกี่ยวกับดวงดาวเรื่องแรกๆ ของเขา สัตว์ตระกูลแมวตัวใหญ่ตรงหน้าคือบอสของตัวร้ายที่เขาสร้างขึ้น เพื่อให้จบแบบ Bad End เป็นเผ่าพันธุ์ชั้นสูงในอารยธรรมเจ็ดระดับ เฮดิส ปกติจะมีรูปร่างเป็นมนุษย์ แต่ตอนนี้ต้องคืนร่างเดิมเพราะบาดเจ็บหนัก

และร่างกายที่เขาอยู่ตอนนี้ก็เป็นเพียงคนทั่วไป เทียบกับตัวรับเคราะห์ไม่ติดด้วยซ้ำ

กูเหยียนยืนตัวแข็งที่อจ้องตากับสัตว์ตระกูลแมวตัวใหญ่ที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงหนึ่งเมตร ไม่กล้าแม้แต่จะเป็นสายตาไปทางอื่น เขาไม่สงสัยเลยสักนิดว่าหากเขาขยับตัว เจ้าแมวตัวโตที่ประเินด้วยสายตายังใหญ่กว่าแมวทั่วไปมากกว่าสามเท่าจะกระโจนเข้ามากัดคอเขา

เขาจำตอนที่เคาะเคียบอร์ดพิมพ์คำบรรยายการตายของตัวรับเคราะห์ได้อย่างชัดเจน ถูกกัดคอเอ๋ย หัวกระเด็นหลุดเอ๋ย เสียงกะโหลกถูกบดจนละเอียดเอ๋ย ฟันแหลมๆ แทะเข้าที่ท้องเอ๋ย...

ให้ตายเถอะ พระเจ้า

ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาเจอกับเรื่องแบบนี้ ยังไม่ทันได้กดำระบบการคุมเชิงสั้นๆ ก็จบลงเสียก่อน กูเหยียนเบิกตาโตทันทีที่เห็นเฮดิสตัวโตเต็มวัยกระโจนเข้ามา

เมื่อตั้งสติได้ สมองก็สั่งให้เขารีบหลบไป แต่ความเป็นจริงในสถานการณ์แบบนี้ ร่างกายกลับเชื่องช้า ปฏิกริยาตอบสนองก็มาไม่ทันเวลา

ไม่ถึงเสี้ยววินาที มุมมองของกูเหยียนก็ตีลังกากลางหัว ในขณะเดียวกันแผ่นหลังก็กระแทกเข้ากับพื้นที่ทั้งแข็งและทั้งไม่ราบเรียบอย่างแรง จนทำให้ความเจ็บพุ่งปรืดขึ้นมา

นอกจาก 'เจ็บ' แล้ว กูเหยียนหาคำอธิบายอื่นไม่ได้เลยจริงๆ ถูกสัตว์ตระกูลแมวตัวโตกระโจนเข้าใส่แบบนี้ ดีที่กระดุกยังอยู่ดี ไม่ถูกบดขยี้...

เหตุผลก็หาได้ไม่ยาก กูเหยียนเหลือบมองอุปกรณ์ป้องกันขนาดเล็กที่ข้อมือข้างซ้ายของตน มันเริ่มเปิดโดยอัตโนมัติแล้ว อุปกรณ์ป้องกัน

ขนาดเล็กนี้เป็นแบบแนบติดกับร่างกาย แขนจะไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า ต้นทุนการผลิตสูงลิ่ว และสามารถต้านทานการโจมตีของปืนไฟตอนได้

แต่ว่า ของนี้ใช้ได้แค่ครั้งเดียว

ถ้าหากถูกโจมตีอีกครั้ง กูเหี้ยนรู้ว่าคงไม่สามารถรักษาชีวิตเอาไว้ได้ด้วยความปลอดภัยอย่างแรงกล้าที่จะรักษาตัวให้รอด ก่อนที่เขาจะถูกสัตว์ตัวนี้ขย้ำคออีกรอบ กูเหี้ยนก็นึกขึ้นได้ว่าตนได้เขียนให้เจ้าของร่างเป็นบอสตัวร้ายของเจ้าแม่วัวโตตัวนี้

กูเหี้ยนอาศัยตอนที่โล่ป้องกันยังมีผลอยู่ ใช้ปฏิบัติการอันรวดเร็วของตนเองยื่นมือออกไปเกาแดงให้เจ้าแม่วัวโต

...ในช่วงเวลาศูนย์นาทีกับอีกไม่กี่วินาที เจ้าแม่วัวโตก็หยุดการเคลื่อนไหวราวกับถูกกดปุ่ม

นัยน์ตาที่หริ่เรียวดูเหมือนจะหริ่ลงมากกว่าเดิม ในขณะที่ดวงตาสีเขียวมรกตจับจ้องอยู่ที่ร่างของเหยื่อที่มันเพิ่งกระโจนใส่ พร้อมกับครางเสียงต่ำอย่างที่ไม่รู้ว่ากำลังขมขู่หรือมีความหมายอย่างอื่นกันแน่

แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่ได้ลงมือโจมตี 'เหยื่อ' ที่จับมาได้แล้วซ้ำสอง

เมื่อรักษาคอของตัวเองไว้ได้ กูเหี้ยนถึงกับตัวสั่นขึ้นมาแบบไม่รู้ตัว หลังจากพยายามสงบสติอารมณ์ลงแล้ว เขาก็เกาแดงให้เจ้าแม่วัวโตต่อไปเบาๆ

ตอนที่กูเหี้ยนสร้างบอสตัวร้ายในเรื่อง เขาเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา จากท่าทางเวลาอออดอันของแมวที่ตนเลี้ยงไว้...ในหัวตอนนั้นมีแต่ภาพแมวของตน

ใช้วิธีลูบขนปลอบอย่างที่ทำกับแมวที่บ้าน ตอนที่กูเหี้ยนเกาแดงให้เจ้าแม่วัวโต เขาหลงหยิ่งเชิงโดยการวางมือข้างหนึ่งลงบนหัวของมันด้วย

เจ้าแม่วัวโตขยับตัวเล็กน้อย นัยน์ตาหริ่เรียวสีเขียวมรกตจับจ้องมือของกูเหี้ยนที่กำลังยื่นออกไป พร้อมกับคำรามเสียงต่ำในลำคอ

กลิ่นอายของมนุษย์มีแรงดึงดูดมันได้มากพอ โดยเฉพาะเวลาที่บาดเจ็บหนัก ต้องเสริมพลังงานเพื่อฟื้นฟูตัวเองแบบนี้

อาหารตรงหน้าดูน่าอร่อยมาก แต่มันไม่สามารถตัดใจกัดได้ลง โดยเฉพาะเวลาที่ชายหนุ่มยื่นมือออกมาเกาคาง ทำให้มันไม่สามารถต้านทานได้เลย

กู่เหยียนได้ยินเสียงคำรามก็ชะงักมือไปครู่หนึ่ง พลังครุ่นคิดว่า ตนควรจะชักมือกลับตีหรือไม่

หลังจากนั้นไม่กี่วินาที เจ้าแมวตัวโตก็เบือนสายตาคลับมาจับจ้องที่ใบหน้าของชายหนุ่มอีกครั้ง จ้องอยู่แบบนั้น

จากประสบการณ์การลูบขนแมวมาหลายปี นี่ไม่ใช่การปฏิเสธ เพราะอย่างนั้นกู่เหยียนจึงยื่นมือออกไปแบบเสียบๆ และลูบหัวของเจ้าแมวตัวโตได้ในที่สุด

หลังจากนั้นกู่เหยียนก็ลูบขนมันด้วยความคุ้นเคย

“แฉ่วๆ” คราวนี้ชัดเจนมากว่าเป็นเสียงครางต่ำที่บ่งบอกถึงความสบาย

กู่เหยียนลูบขนมันต่อด้วยความระมัดระวังและขยับขึ้นข้างถึง อย่งไรเรื่องนี้ก็เกี่ยวข้องถึงชีวิตของเขา ในขณะที่มันไม่ได้มีวิเวาจะยอมปล่อยตัวชายหนุ่มไป แต่ก็ไม่มีท่าทีจะเข้าโจมตีเป็นครั้งที่สอง ทั้งยังก้มหัวลงให้กับชายหนุ่มโดยไม่รู้ตัว

เหนือความคาดหมายจริง ๆ...

ดูเหมือนจะอ่อนโยนว่าง่ายขึ้นมานิดหน่อย

Chapter 2

วันที่สองของการเป็นเสีบียงอาหาร

หลังจากลูปจบให้มันจนเหนื่อย กู้เหยียนมองเจ้าแมวตัวโตที่ลัดหัวลงมาจ้องเขาเงิบๆ และไม่มีทีท่าจะเข้าใจมตีเขาแล้ว ชายหนุ่มจึงค่อยๆ ขยับตัว เริ่มจากส่วนล่างของร่างกาย

“...ทับไว้แบบนี้มันอึดอัดนะ” เมื่อถูกนัยน์ตาหรีตรงจับจ้อง กู้เหยียนเหมือนถูกบังคับให้ทำหน้านิ่งเรียบ เพราะทำอะไรไม่ได้แล้ว เขากำลังประหม่า ถ้าเป็นเวลาปกติมองผ่านๆ คงดูไม่ออก แต่พอประหม่าขึ้นมา ทำให้กลายเป็นหนักหนามากกว่าเดิม

ส่วนล่างของร่างกายถูกทับด้วยน้ำหนักหลายร้อยกิโลย่อมอึดอัดอยู่แล้ว โชคดีที่เขาตั้งคำถามุขัยแบบล้ายุคทำให้สามารถผ่านเรื่องนี้ไปได้ไม่อย่างนั้นแค่หายใจก็คงเป็นเรื่องยาก

ถึงจะพูดไปแบบนี้ แต่จริงๆ กู้เหยียนก็ไม่ได้หวังให้อีกฝ่ายเข้าใจหรอก เอ่อ...

เข้าใจเธอ

ร่างกายรู้สึกเหมือนเบาขึ้น กู้เหยียนชะงักค้างไปชั่วขณะ จากนั้นถึงได้ลุกขึ้นนั่ง เหม่อมองเจ้าแมวตัวโตที่กำลังเอียงหัวให้เขา

ท่าทางเอียงหัวแบบนี้ แมวของเขามักจะทำเพื่อขอรางวัลจากเขา ถ้าเป็นตามการสร้างตัวละครแล้ว การแสดงออกของเจ้าแมวตัวโตตรงหน้าก็หมายความว่าอย่างนั้นเหมือนกัน

“เด็กดี...” เขายื่นมือออกไปลูบหัวมันเบาๆ ท่าทางคุ้นเคยแบบนี้ ทำให้กูเหี่ยนรู้สึกอุ่นใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ถึงแม้ในขณะที่เดียวกันนั้นเองเขาจะรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา นิสัยของ บอสตัวร้ายตรงหน้าไม่เหมือนกับที่ลักษณะตัวละครของเขาในตอนแรก แต่จากสถานการณ์ตอนนี้ เจ้าแมวตัวโตตรงหน้าถึงขั้นให้ความรู้สึกเชิงๆ ซือๆ ยังไงก็ไม่รู้

แต่ทว่าการที่มันไม่สอดคล้องกับโคกนาฏกรรมการทะเล่ลุมิตีมาเป็น ตัวรับเคราะห์แบบนี้ สำหรับเขาแล้วถือเป็นเรื่องดี กูเหี่ยนยกมูมปาก เป็นรอยยิ้มน้อยๆ เมื่อนึกถึงนิสัยที่ตนตั้งให้กับตัวร้ายตรงหน้าคือ ให้ความรู้สึกเยินเยะเยือกและน่ากลัว

ไม่เป็นไปตามนั้นก็ดีแล้วละ!

เมื่อเป็นอิสระแล้ว กูเหี่ยนก็มองบาดแผลที่ยังมีเลือดออกบริเวณ ท้องของเจ้าแมวตัวโตก่อนเลย นอกจากแผลนี้แล้ว ยังมีบาดแผลอื่น กระจายอยู่ทั่วทั้งร่างของมัน

เฮดิสเป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่สุดในนิยายดวงดาวเรื่องนี้ การที่ สามารถโจมตีเฮดิสตัวโตได้ม่วยให้ได้รับบาดเจ็บขนาดนี้ได้ ถ้าเป็นเผ่าพันธุ์ อื่นคงตายคาที่ไปแล้วอย่างแน่นอน

การกินจะทำให้เฮดิสฟื้นฟูได้อย่างรวดเร็ว ถึงแม้เจ้าแมวตัวโต ตรงหน้าจะไม่ได้มีที่ท้าวจะกินเขา แต่กูเหี่ยนก็ยังรู้สึกได้ถึงสถานะ เสี่ยงอาหารของตน

หลักๆ เลยคือ กูเหี่ยนคิดถึงตอนแรกที่เขาเพิ่มตัวละครนี้ในตอนนั้น ให้ดูแย่มากๆ เพื่อเสริมให้ตอนจบของเรื่องแข็งแกร่งมากขึ้น-

สำหรับเฮดิส มนุษย์บริสุทธิ์จากโลกถือเป็นอาหารชั้นเลิศที่มีความ ดึงดูดใจมาก

ตอนนี้ในฐานะของมนุษย์ที่ต้องเผชิญหน้ากับเฮดิสตัวโตได้ม่วย และบาดเจ็บสาหัส กูเหี่ยนได้แต่ลอบตำเวรกรรมที่ตัวเองก่ออยู่ในใจ

เขาพยายามคิดว่าจะช่วยรักษาบาดแผลให้อีกฝ่ายได้อย่างไร อย่างแรก เพื่อลดโอกาสที่ฝ่ายนั้นจะเกิดความคิดอยากกลืนตนลงท้อง

ส่วนข้อสอง...

กู่เหยียนเงยหน้ามองสบนัยน์ตาหรีเรียวที่สวยงามนำมองดูนั้น เจ้าแม่วัวโตยังคงจ้องเขาแบบเงียบ ๆ จับจ้องอย่างใจจดใจจ่อ ระหว่างนั้นก็เอียงหัวน้อย ๆ ไปด้วย

ทุกท่าทางการกระทำเหมือนแมวที่เขาเลี้ยงไว้ไม่มีผิด ในโลกที่ทุกอย่างแปลกไปหมดแบบนี้ มันยากมากที่กู่เหยียนจะไม่รู้สึกระไรกับเจ้าแม่วัวโตตรงหน้า

กู่เหยียนตรวจสอบของของตัวเองพกดิตตัวมาก่อนเป็นอันดับแรก ดูว่ามีอะไรที่พอใช้ประโยชน์ได้บ้าง เขาไม่ได้ระบุตัวตนของตัวรับเคราะห์ตัวนี้ไว้มากนัก ทว่าดูจากของมีระดับที่พกดิตตัว สถานะของเจ้าตัวนี้ก็สูงพอสมควรอยู่

แหวนสีเงินที่มือข้างขวาคือมิตพิเศษ ถึงแม้ของในนั้นจะอยู่อย่างระเกะระกะ แต่มองปราดเดียวกู่เหยียนก็พบอาหาร อีกทั้งยังเจอเครื่องมือรักษาแบบพกพาอีกด้วย

ของที่เขาเขียนออกมา เขาย่อมรู้วิธีใช้ กู่เหยียนถือเครื่องมือรักษารูปร่างคล้ายไฟฉายไว้ในมือข้างหนึ่ง แล้วโบกไปมาตรงหน้าเจ้าแม่วัวโตที่ยังคงจ้องเขาเงียบ ๆ อย่างหยิ่งเชิง จากนั้นก็ใช้น้ำเสียงเหมือนที่เคยใช้หลอกล่อแมวที่บ้านโดยไม่รู้ตัว “เด็กดี อย่าเพิ่งขยับนะ ของนี้จะช่วยรักษาแผลของแกให้หายดี”

น้ำเสียงนั้นทั้งอ่อนโยนและทั้งนุ่มนวล เต็มไปด้วยการปลอบประโลมเยติสตัวโตเต็มวัยไม่ได้ส่งเสียงออกมา แต่ทว่าก็เอียงหัววางลง จากนั้นก็ใช้นัยน์ตาที่ไม่รู้ว่าสีเขียวมรกตนั้นอ่อนลงตั้งแต่เมื่อไหร่จับจ้องอีกฝ่ายต่อไปอย่างเงียบ ๆ

มันชอบน้ำเสียงของชายหนุ่มเวลาที่ใช้พูดกับมัน เป็นความชอบที่คล้ายกับผึ้งลิกอยู่ในลัญจาทัญญาณ เหมือนกับที่ก่อนหน้านี้มันไม่สามารถปฏิเสธสัมผัสของชายหนุ่มได้

ใต้เครื่องมือจะมีปุ่มกลม ๆ อยู่ หลังจากกดปุ่มแล้วกู่เหยียนก็ใช้กระจกที่มีแสงเรือง ๆ ส่งไปที่บาดแผลบนตัวของเจ้าแม่วัวโต สำหรับ

อุปกรณ์พกพา ขอบเขตการรักษามีจำกัด ต้องค่อยๆ หมุนสลัปไปในแต่ละ
 บาดแผล อีกทั้งความเร็วในการรักษาก็ค่อนข้างช้า และเดิมทีเครื่องมือ
 พกพาแบบนี้ใช้สำหรับรักษาแผลเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น

“อย่าขยับนะ” กู้เหยียนที่กำลังจจดจ่ออยู่กับการรักษาแผลถึงกับ
 ลืมสถานการณ์ที่เป็นอยู่ไปชั่วขณะ เห็นเฮดิสตัวโตเต็มวัยเป็นเหมือน
 แมวที่ตนเลี้ยงไว้... เพราะแบบนี้จึงทำกับมันเหมือนเวลาที่แมวของตน
 ไม่เชื่อฟัง เขาพาดเจ้าแมวตัวโตไปเบาๆ พร้อมกับใช้น้ำเสียงที่เข้มขึ้น

หลังจากติลลงไปแล้ว ปฏิบัติการต่อมาคือชะงักค้าง

เอ๋อ...

“เมี้ยว” เจ้าแมวตัวโตร้องเสียงต่ำแล้วใช้หัวถูไหล่ด้านหลังซ้ายของเขา
 เบาๆ

หือ?

ปฏิกริยาตอบสนองเหนือความคาดหมายทำเอากู้เหยียนชะงักไป
 พักใหญ่ การเอียงหัวถูไหล่ตัวเขาแบบนี้มันหมายความว่า... ยอมรับผิดชอบและ
 กำลังอ่อน

เพราะนั่น ตัวละครที่เย็นยะเยือกและน่ากลัวคงฟังไม่เป็นท่าไปหมด
 แล้ว

ฟังไปแบบนี้ก็ดีแล้วละ กู้เหยียนได้แต่บอกตัวเองเงียบๆ ในใจ
 แผลใหญ่ที่สุดอยู่บริเวณเอว หลังจากรักษาแผลเล็กๆ น้อยๆ
 พอสมควรแล้ว กู้เหยียนเหลือบมองเจ้าแมวตัวโตที่หมอบนิ่งไม่ขยับ
 อย่างว่าง่าย ก่อนจะลูบหัวมันเป็นการให้รางวัล “เอาละ ที่นี้ต้องนอนลงนะ”
 เขาไม่แน่ใจว่ามันจะทำตามที่เขาบอกไหม ร่างเดิมของเฮดิสนั้น
 แตกต่างกันไป เฮดิสแต่ละตัวจะมีจุดเด่นและจุดอ่อนไม่เหมือนกัน ทว่า
 50 เปอร์เซ็นต์ของรูปร่างเดิมของบอสตัวร้ายนี้เขียนตามแบบแมวของเขา
 ดังนั้นห้องคือหนึ่งในจุดอ่อนของมัน

เพราะนั่นกู้เหยียนจึงเลือกจะรักษาบาดแผลส่วนอื่นก่อน เพื่อให้มัน
 ลดการ์ดป้องกันลง

นัยน์ตาเขียวรีของเฮดิสตัวโตเต็มวัยจับจ้องมือข้างที่เลื่อนออก

จากนั้นก็คารามเสียงต่ำออกมา ทำไม่ไม่ลูบหัวมันต่อแล้วละ

วินาทีต่อมา กู๋เหยียนก็เห็นเจ้าแมวตัวโตตรงหน้าเอียงหัวให้เขา

กู๋เหยียน “...”

แบบนี้หมายความว่าต้องลูบหัวก่อนถึงจะยอมนอน...

ในช่วงเวลาที่สับสน กู๋เหยียนก็ยังยื่นมือออกไปลูบหัวของเจ้าแมวตัวโตพร้อมกับความรู้สึกสับสนในใจ

หลังจากได้ทำตามที่ต้องการแล้ว เวลาถูกลูบหัวเฮดิสต์ตัวโตเต็มวัยตัวนี้ก็ดูเชื่อใจเอามากๆ หากถูกคนสนิทหรือทหารลูกน้องของมันมาเห็นภาพนี้เข้า คงต้องถึงกับสงสัยในสายตาของตัวเองแน่ๆ

แผลบริเวณเอวเป็นแผลลึก และมันทั้งเฝ้าและอึดเสบ ใช้พลังงานในเครื่องมือรักษาจนหมดก็คงไม่สามารถรักษาให้หายสนิทได้ แต่ตามความสามารถในการฟื้นฟูที่แข็งแกร่งของเผ่าพันธุ์เฮดิสต์ ใช้เครื่องมือรักษาถึงระดับหนึ่งแล้ว อีกไม่กี่วันหลังจากนั้นแผลก็คงหายสนิทได้เอง

กู๋เหยียนเอาอาหารประเภทเนื้อสัตว์ส่วนหนึ่งออกจากมิติพิเศษมาวางตรงหน้าเจ้าแมวตัวโต ถึงแม้เขาจะรู้สึกว่าเป็นปริมาณแค่นี้คงเป็นได้แค่นื้อติดฟันของมันเท่านั้น...

“นี่ของแก” กู๋เหยียนยกยิ้มมุมปากเมื่อเห็นเจ้าแมวตัวโตก้มลงมองอาหารตรงหน้า จากนั้นก็เงยหน้ามองเขาทันที

ชายหนุ่มผมดำไม่ได้ใช้ภาษาของเฮดิสต์ แต่ดูเหมือนมันจะฟังเข้าใจ แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะยังเป็นสัตว์ตระกูลแมวตัวใหญ่ก็ตาม

มันคงหิวมากจริงๆ ความอยากอาหารเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเวลาที่เฮดิสต์ได้รับบาดเจ็บ สัญชาตญาณนี้จะรุนแรงมาก เมื่อเห็นมุมปากของกู๋เหยียนยกขึ้นเป็นรอยยิ้ม สำหรับมันแล้วแทบเป็นการดึงดูดความสนใจอย่างที่สุด ทำให้ไม่สามารถเบนสายตาหนีได้

ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นกว่าสัญชาตญาณ

ในขณะที่ถูกเจ้าแมวตัวโตจับจ้องอยู่นั้น กู๋เหยียนก็เอาสเปรย์ทำความสะอาดออกมาจากมิติพิเศษ ฉีดเพียงแค่ครั้งเดียวก็จะขจัดคราบสกปรกได้ในทันที

หลังจากทำความสะอาดคราบเลือดที่ตัวเองเสร็จ กุ๊เหยยันก็ลูบหัว
 ปลอบเจ้าแม่วตัวโตตรงหน้าให้มันยอมอยู่หนึ่ง ๆ จากนั้นก็ฉีดสเปรย์ลงบน
 ขนนุ่มสลายของมัน พอไม่มีคราบเลือดเปรอะเปื้อนแล้ว ขนลายเลื้อสีเทา
 สวยงามก็ปรากฏออกมาให้เห็น

แบบนี้ยิ่งดูเหมือนแม่วของเขามากกว่าเดิมเสียอีก

“ถ้าตัวเล็กลงกว่านี้อีกสักนิด...” กุ๊เหยยันหลุดพูดประโยคนี้ออกไป
 ทว่าพอดั่งสติได้ เขาก็พบว่าเฮตีสตัวโตเต็มวัยที่นั่งอยู่ตรงหน้าเขาเปลี่ยน
 รูปลักษณ์ภายนอกจนเหมือนแม่วของเขาไม่มีผิด

รูปร่างแบบนี้ถ้าเทียบกับแม่วบ้านก็ยังคงต้องใช้คำว่าแม่วตัวโตอยู่ดี
 ทว่าก็ได้ทำตามความต้องการของชายหนุ่มแล้ว เจ้าแม่วเอียงหัว มองผม
 สีดำขลับของชายหนุ่มอย่างเงิบ ๆ ท่าทางของมันในตอนนั้นดูแล้วทั้งว่าง่าย
 และทั้งเซ่อพัง

“ฉิวฉิว” เขาอดเรียกชื่อออกไปไม่ได้ ปฏิกริยาตอบสนองของ
 กุ๊เหยยันคือการเอื้อมสองมือออกไปอุ้มเจ้าแม่วตัวโตตัวนั้นขึ้นมา

ชายหนุ่มกำลังมองมันอยู่ เพราะงั้น ‘ฉิวฉิว’ ก็หมายถึงกำลังเรียกมัน
 เฮตีสตัวโตเต็มวัยได้ข้อสรุปอย่างรวดเร็ว จากนั้นมันก็ร้องเสียงต่ำเบา ๆ
 แล้วขดตัวอยู่ในอ้อมกอดของชายหนุ่ม

วูบหนึ่งที่กุ๊เหยยันรู้สึกผ่อนคลายลงเล็กน้อย เขาแค่คิดว่าอีกฝ่าย
 มีกองกำลังที่แข็งแกร่งมากเป็นพิเศษ หากอีกฝ่ายอยากจะทำอะไรเขาจริงๆ
 ถึงอย่างไรเขาก็ไม่สามารถต้านทานได้

แต่การยอมให้เขากอดเงิบ ๆ แบบนี้ ดูแล้วเป็นเด็กดีเอามาก ๆ
 เลย...

ก่อนถูกพาทะเลลุมิตีมา ตอนแรกกุ๊เหยยันเตรียมจะเข้านอนแล้ว
 ตอนนี้หลังจากผ่านความหวาดเสียวกับประตุนรกไป เมื่อเส้นประสาท
 เริ่มผ่อนคลาย ก็ทำเอาเขารู้สึกเหนื่อยแทบแย่

เพราะฟื้นแข็งแรงมาก ทำให้กุ๊เหยยันที่ปกตินอนบนที่นอนนุ่ม ๆ
 ไม่สามารถปรับตัวได้ แต่เมื่อเห็นว่าไม่มีทางเลือกอื่น เขาจึงได้แต่ยอมรับ
 อย่างสงบ เขาระงับกอดเจ้าแม่วตัวโต หลังจากเอนตัวลงนอน กุ๊เหยยัน

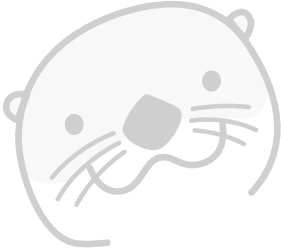
ก็สามารถตีความได้อย่างสมบูรณ์เลยว่าอะไรคือการนอนหลับทันทีที่หัวถึงหมอน เพราะเหนื่อยมาก ไม่ว่าจะทางกายหรือทางใจ

ในถ้าทั้งมืดและทั้งหนาว อ้อมกอดเป็นแหล่งความอบอุ่นเดียวที่มี เพราะแบบนั้นกู่เหยียนที่กำลังหลับฝันจึงยิ่งกระชับกอดเจ้าแมวตัวโตเอาไว้แน่น

เซตีสตัวโตเต็มวัยที่ถูกชายหนุ่มดมด่ากอดยังไม่หลับ นัยน์ตาเรียวรีมองสำรวจใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่ม

เมื่อถูกกลิ่นอายหอมๆ ที่น่าดึงดูดโอบล้อม สายตาของเซตีสก็เลื่อนลงมาที่ลำคอขาวเนียน มันมองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเลียเบาๆ ที่เส้นเลือดข้างลำคอของชายหนุ่ม

น่ารักอย่างมากจริงๆ

กดลองอ่าน

Chapter 3

วันที่สามของการเป็นเสีบียงอาหาร

“ฉิวฉิว อ้าวุ่นวายน่า...” เฮดิสที่ร่างเดิมเหมือนแมวดาวใหญ่ แถมยังมีหนามบนลิ้น ทำให้กู่เหยียนรู้สึกตัวเมื่อถูกมันเลียต้นคอ แต่ความรู้สึกคุ้นเคยยามถูกแมวเลียตามผิวหนังทำให้กู่เหยียนที่กำลังหลับฝันพึมพำพูดประโยคนี้ออกมา

เมื่อเห็นต้นคอขาวถูกเลียจนเป็นสีแดงจางๆ แล้ว เฮดิสตัวโตเต็มวัยที่รูปลักษณ์ภายนอกเหมือนแมวบ้านก็หยุดการกระทำของตัวเอง ก่อนจะขยับเอาหัวเข้าไปถูไถต้นคอของชายหนุ่มเบาๆ หลังจากที่ไต่ยินเสียงของชายหนุ่มดังขึ้นอีกครั้ง

นี่เป็นเหยื่อที่มันจับมาได้ ถึงแม้จะตัดใจกินไม่ลง แต่ตามสัญชาตญาณ เฮดิสตัวโตเต็มวัยก็ยังอยากให้ชายหนุ่มมีกลิ่นของมันมากกว่านี้ เพื่อเป็นเครื่องหมายว่านี่เป็นของมัน

หลังจากคลอเคลียแบบนี้อยู่นอพักหนึ่งจนมันพอใจ เฮดิสถึงยอมหยุด

เผ่าพันธุ์เฮดิสนั้นไม่จำเป็นต้องนอน การพักผ่อนของพวกมันคือการหลับตาแค่มองถึงลิบวินาทีเดียวซ้ำ เพราะแบบนี้ ในขณะที่ชายหนุ่มผมดำนอนหลับสนิท นัยน์ตาหริ่เรียวของเฮดิสตัวโตเต็มวัยก็ถูกกอดอยู่ จึงจับจ้องไปที่ใบหน้าของชายหนุ่มอย่างไม่วางตา พร้อมๆ กับนอนนิ่งไม่ขยับอย่างว่างาย

กระทั่งกูเหียนรู้สึกตัวตื่นขึ้นในวันต่อมา แต่ยังไม่ทันลืมตา
สิ่งแรกที่รู้สึกได้คือความเปียกชื้นบริเวณนิ้วมือและ... ความรู้สึกคล้ายกับ
ถูกกัดเบาๆ?

กูเหียนตั้งสติ นึกถึงสถานการณ์ที่ตัวเองกำลังเผชิญแล้วก็เบิกตา
โพล่ง หัวใจแทบหยุดเต้น...

จากนั้นเขาก็ชะงักค้าง

แมวตัวโตที่กอดไว้ก่อนนอนนั้นหายไปแล้ว สิ่งที่จับจ้องผู้สายตา
ของเขาอยู่คือนัยน์ตาที่ตรงสีเขียวอ่อน

เจ้าของดวงตาคู่นี้มีหน้าตาหล่อเหลางดงาม แต่นัยน์ตาไม่วูบไหว
ริมฝีปากบางสีอ่อนไม่ยกยิ้ม ใบหน้านิ่งเรียบไร้อารมณ์ให้ความรู้สึกเหมือน
เป็นของต้องห้าม

...ถึงแม้ว่ารูปร่างของอีกฝ่ายจะไม่ได้แตกต่างกับเขาสักเท่าไรก็เถอะ
จากการประเมินด้วยสายตา ร่างกายของชายหนุ่มตรงหน้าเรียกว่า
สมบูรณ์แบบไร้ที่ติเลยทีเดียว รูปร่างสมส่วน ไม่อ้วนไม่ผอมจนเกินไป
โดยเฉพาะท่าทางในตอนนี้อย่างนี้ กล้ามเนื้อหน้าท้องแน่นตึงเป็นลอนสวย ดู
ทรงพลัง

ถ้าเป็นปกติ กูเหียนคงจะแอบอิจฉาอยู่สักหน่อย คนติดบ้านที่
วันๆ เอาแต่เขียนนิยายและเล่นกับแมว แถมนยังไม่ออกกำลังกายอย่างเขา
ไม่มีทางที่จะมีกล้ามเนื้อลอนสวยแบบนี้ได้เลย

แต่หากการที่นิ้วชี้ข้างซ้ายถูกอีกฝ่ายกัดเบาๆ อยู่แบบนี้ดูเหมือนจะ
เป็นสถานการณ์ที่ไม่ค่อยปลอดภัยสักเท่าไร กูเหียนผงะไปในตอนแรก
จากนั้นก็ชนลุกไปทั้งตัว

ให้ตายเถอะ วินาทีต่อไปนิ้วของเขาอาจจะถูกอีกฝ่าย 'กิก' กัดขาด
ไปเลยก็ได้!

เสียบิงอาหารที่ถูกกินตั้งแต่วันที่สองอาจจะดูไม่น่าเวทนามากจน
เกินไป แน่หนอนว่ากูเหียนรู้ว่าชายหนุ่มคนนี่คือแมวตัวโตที่เขาถนัดนอน
เมื่อคืน เพราะแบบนั้นเขาถึงรู้สึกว่ามันอาจจะรอดตาย

เฮตีสตัวโตเต็มวัยที่รอดพ้นจากการบาดเจ็บหนักก็หันกลับมาใน

รูปลักษณ์ของมนุษย์ นอกจากนัยน์ตาที่หริตรง พวกเขาก็ไม่มีอะไรแตกต่างจากมนุษย์โลกเลย และที่ยืนค้ำอยู่แบบนี้ ก็แค่เพราะเขาจำที่ชายหนุ่มพูดก่อนหน้านี้ได้... ทั่วมแบบนี้มันอึดอัด

ลีนของเฮดิสในร่างคนไม่มีหนาม และยังสามารถควบคุมแรงได้ง่ายกว่า ก่อนชายหนุ่มผมดำจะตื่น เดิมทีเจ้าเฮดิสตัวโตเต็มวัยกำลังใช้พันขบเบา ๆ ลงบนผิวหนังนุ่ม ๆ ที่ปลายนิ้วของอีกฝ่าย เขายังไม่ได้ทำอะไรเลยเสียด้วยซ้ำ

แต่สำหรับเฮดิสแล้ว กลิ่นอายของมนุษย์ค่อนข้างดึงดูดใจ ใบหน้าหล่อเหลานั้นหลุมตาลงเล็กน้อย ยื่นนิ้วเรียวยาวเข้าไปลึกขึ้นอีกนิด แล้วกัดเบา ๆ ที่นิ้วข้อที่สอง จากนั้นเขาก็พบว่าร่างของมนุษย์ที่อยู่ใต้ร่างของเขาลื่นระริก

ชายหนุ่มตื่นแล้ว เพราะถูกกลิ่นหอมมอมเมามากเกินไปหน่อย ทำให้ตอนแรกเฮดิสไม่ทันสังเกตเห็น

เฮดิสหยุดการกระทำเมื่อรู้สึกได้ว่ามนุษย์ที่อยู่ใต้ร่างตัวแข็งทื่อ เขาคลายพันออก จากนั้นก็ถอยออกมาเลียปลายนิ้วของชายหนุ่มเบา ๆ

ถึงแม้ว่าใบหน้างดงามนี้จะดูเย็นชา แต่เฮดิสโตเต็มวัยก็ยังก้มหัวลงเล็กน้อย เป็นท่าทางที่แสดงถึงความอ่อนโยนและเชื่อฟัง จิตใต้สำนึกบอกว่าเป็นแบบนี้จะทำให้ชายหนุ่มไม่กลัวเขามากจนเกินไป หรืออาจทำให้ชายหนุ่มยื่นมือออกมาลูบหัวของเขา

เฮดิสที่มีท่าทีวางง่ายแบบนี้ดูปราศจากท่าทีคุกคามจริงๆ แต่ความรู้สึกที่ถูกจับเบา ๆ ที่ปลายนิ้วก็ยังทำให้กู่เหียนชะงักอยู่ดี เพราะการกระทำแบบนี้เป็นท่าทางที่แมวของเขาใช้เวลาอ่อนขอความรัก

การพัฒนาี้ดูเหมือนจะมีบางอย่างไม่ถูกต้อง...?

ก่อนหน้านี้อีกุเหียนรู้สึกว่าเขาโตเต็มวัยตัวนี้ดูชื่อ ๆ เช่อ ๆ แต่ตอนนี้หลังจากที่กลับเป็นร่างคนแล้ว ดูเหมือนความรู้สึกนั้นจะรุนแรงมากขึ้นกว่าเดิม

เหมือนกระดาดขาวที่ยังไม่เปื้อนสี ทุกการกระทำเปิดเผยตรงไปตรงมา ปราศจากการปิดบังอำพราง จู่ ๆ กู่เหียนก็ค้นพบว่านัยน์ตาเรียวรี

ที่อยู่ตรงหน้าของเขานั้นสามารถอ่านความรู้สึกของเจ้าของดวงตาได้ง่ายมากจริงๆ

เพื่อพิสูจน์ความคิดของตัวเอง กู๋เหยียนยืนมือออกไปหาเซตีสที่กำลังก้มหัวให้ตน จากนั้นก็สัมผัสผมนุ่มสลวยของอีกฝ่ายเบาๆ ผมสีเงินให้ความรู้สึกเย็นๆ ดูเป็นผมสุขภาพดี

เซตีสตัวโตเต็มวัยไม่ได้มีท่าทีต่อต้าน อีกทั้งยังหรีตาลงเมื่อรู้สึกถึงน้ำหนักมือที่สัมผัสหัวของตน หน้าตาที่ทั้งงดงามและให้ความรู้สึกเย็นเยือกดูเกียจคร้าน

ถือว่ากู๋เหยียนออกแรงมากอยู่พอสมควร ขอแค่เขาใช้วิธีที่ถูกต้อง เป็นวิธีเดียวกับที่ใช้เวลาลูบขนแมวที่บ้าน ก็สามารถทำให้เซตีสตัวนี้ว่างายได้

...อย่างน้อยก็อ่อนโยนไร้พิษภัยกับเขา

ลูบไปได้สักพัก กู๋เหยียนก็ส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายเปลี่ยนตำแหน่ง ถึงแม้เขาจะสามารถขยับตัวได้ อีกทั้งคนที่คร่อมอยู่บนตัวก็ถือเป็นอาหารตา แต่เรื่องจิ้งหะและขีดจำกัด กู๋เหยียนรู้สึกที่ตัวเองเหลือแค่น้อยนิดเท่านั้น

“ไม่ได้ทับ” เสียงทุ้มต่ำตืดเย็นชา เจ้าของเสียงหลบตาลง ราวกับกำลังควบคุมอะไรบางอย่างอยู่ ทว่าผ่านไปไม่กี่วินาทีก็กลับมาจับจ้องใบหน้าของชายหนุ่มแบบเงียบๆ อีกครั้ง

ชายหนุ่มมีกลิ่นหอม เขาชอบมาก โดยเฉพาะเวลาที่อยู่ใกล้ๆ กันแบบนี้ มันดึงดูดใจมากจริงๆ แต่เทียบกันแล้ว เขาชอบสัมผัสของชายหนุ่มมากกว่า เหมือนที่ลูบหัวเขาเบาๆ แบบนี้ เขาแทบจะไม่สามารถปฏิเสธความต้องการของชายหนุ่มได้เลย ต้องใช้เวลาหลายวินาทีถึงสามารถควบคุมได้

แต่นายเปลือยกายอยู่! กู๋เหยียนหน้าบึ้ง ไม่ทันได้คิดว่าทำไมตัวเองถึงได้เข้าใจภาษาของอีกฝ่าย และไม่ทันรู้ตัวว่าตัวเองพูดสิ่งที่คิดอยู่ในใจออกไป

กระทั่งกู๋เหยียนดึงสติกลับมาได้ ชายหนุ่มที่คร่อมร่างของเขายู่

ก็สวมชุดเครื่องแบบทหารสีดำแล้ว แถมยังเป็นชุดที่ออกแบบมาอย่างสวยงาม กระดุมที่ถูกติดอย่างระมัดระวังทำเอาความรู้สึกต้องห้ามบนตัวของอีกฝ่ายรุนแรงมากยิ่งขึ้น

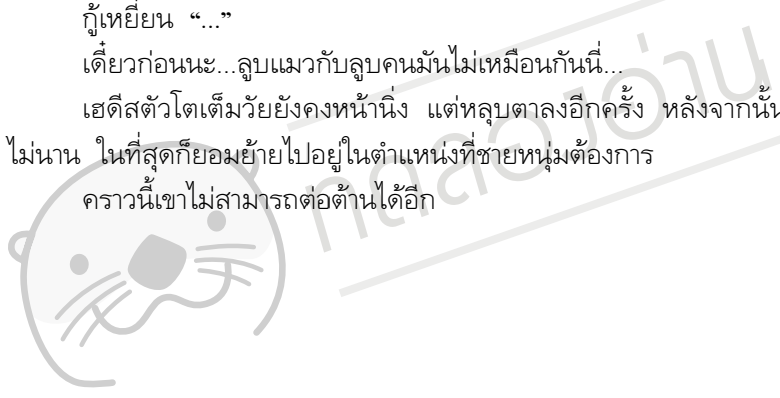
สร้างสรรค์ออกมาอย่างมีชีวิตชีวา...แม้จะดูฟุ่มเฟือยมากไปสักหน่อย ในฐานะชุดฝึก

หลังจากใจลอยอยู่พักหนึ่ง มือของก๊วยเหยียนก็เลื่อนจากหัวลงมาที่ใต้คาง แล้วเกาเบาๆ ด้วยความเคยชิน ทันทีที่ขยับมือ ปลายนิ้วก็สัมผัสได้ถึงความนุ่มบริเวณลำคอของเฮดิสโตเต็มวัย แล้วเขาก็เกาขึ้นลงเบาๆ

ก๊วยเหยียน “...”

เดี๋ยวก่อนนะ...ลูบเมากับลูบคนมันไม่เหมือนกันนี่...

เฮดิสตัวโตเต็มวัยยังคงหน้านิ่ง แต่ลูบตาลงอีกครั้ง หลังจากนั้นไม่นาน ในที่สุดก็ยอมย้ายไปอยู่ในตำแหน่งที่ชายหนุ่มต้องการ คราวนี้เขาไม่สามารถต่อต้านได้อีก

Chapter 4

วันที่สี่ของการเป็นเสียบียงอาหาร

ปัจจุบันสถานที่แห่งนี้ คือดาวเคราะห์ที่ยังไม่ถูกบุกเบิก ดาวเคราะห์ดวงนี้ นอกจากผู้มาเยือนแล้ว นอกนั้นก็ไม่มีสิ่งมีชีวิตที่มีสติปัญญาอยู่เลย ตอนนี้นำผู้มาเยือนก็มีแค่กู่เหยียนกับเฮดิสโตเต้ม้วย ที่อยู่ข้างเขา

แต่สิ่งมีชีวิตไร้สติปัญญาที่อาศัยอยู่บนดาวเคราะห์ดวงนี้ก็ไม่น่าเข้าไปยุ่งด้วยสักเท่าไรหรอก อย่างน้อยกับมนุษย์ธรรมดาที่มีแค่อาวุธแสงเลเซอร์ ที่นี่ก็ไม่ต่างจากดินแดนแห่งความตาย

ตั้งแต่นั้นวันที่เฮดิสกลายเป็นมนุษย์จนถึงวันนี้ก็ผ่านมาหลายวันแล้ว อาหารที่เก็บไว้ในมิติพิเศษก็หมดไปตั้งแต่สองวันก่อน แต่กู่เหยียนกลับไม่ได้มีโอกาสวุ่นวายกับปัญหาเรื่องอาหารเลย เพราะเฮดิสโตเต้ม้วยตัวนี้มักจะรู้ว่าตัวเองออกไปล่าสัตว์ เวลากลับมาจะเอาเหยื่อที่ตายแล้วมาวางตรงหน้าเขา

การล่าสัตว์จะต้องคืนร่างเดิมจึงทำได้ ดังนั้นทุกวันกู่เหยียนจะเห็นแมวตัวโตตัวหนึ่งเอาเหยื่อที่ล่าได้มาวางตรงหน้าเขา จากนั้นก็จะเอียงหัวให้เขาเล็กน้อย แล้วจ้องเขาแบบเงิบๆ จากประสบการณ์แล้ว เวลาแบบนี้จะต้องลูบหัวมัน จึงจะทำให้มันพอใจ

ช่วงหลายวันมานี้กู่เหยียนรู้สึกเหมือน...ตัวเองกำลังถูกเฮดิสโตเต้ม้วยตัวนี้เลี้ยงดู

วันนี้สถานการณ์ก็ไม่ต่างจากเดิมสักเท่าไร เมื่อไม่มีอาวุธระดับสูงติดตัว กู้เหยียนที่เป็นเพียงคนไม่เอาไหนรู้ตัวว่าควรจะอยู่รอดในถ้า รอสเติสโตเต็มวัยออกไปล่าเหยื่อกลับมา จริงๆ ที่นี่ก็อยู่ค่อนข้างลึกลับมากพอแล้ว บวกกลับกลิ่นอายของเฮติสทำให้บรรดาสัตว์ป่าหวาดกลัวและหลีกเลี่ยง

“หลิงหลิง ช่วยอธิบาย ‘กฎ’ ที่พูดถึงเมื่อวานให้ละเอียดกว่านั้นได้ไหม” เมื่อไม่มีอาวุธระดับสูงติดตัว กู้เหยียนที่เป็นเพียงคนไม่เอาไหนรู้ตัวว่าควรจะอยู่รอดในถ้า รอสเติสโตเต็มวัยออกไปล่าเหยื่อกลับมา ในขณะที่เดียวกันก็มักจะสื่อสารกับระบบผู้นำพาหายนะพาเขาทะลุมิติมาด้วย

ตอนที่เพิ่งมาถึงโลกนี้ กู้เหยียนวนอยู่กับการปกป้องชีวิตของตนจนไม่มีเวลาเชื่อมสัมพันธ์กับระบบ ทว่าตั้งแต่วันที่สองทุกอย่างก็เหมือนเดิม

สำหรับชื่อเล่น ‘หลิงหลิง’ ตอนนั้นระบบหมายเลข 037 ไม่ได้คัดค้าน ถือว่าเป็นการยอมรับชื่อเรียกนี้ไปโดยปริยาย

“โฮสต์สร้างโลกนี้ขึ้นมา แต่เป็นเพียงโครงสร้างพื้นฐานเท่านั้น ในส่วนของรายละเอียดนั้น ‘กฎ’ จะช่วยเสริมให้สมบูรณ์ เช่น โฮสต์เขียนว่ามีตัวละครตัวหนึ่งตาย แต่ไม่ได้บรรยายสาเหตุของการตาย ดังนั้นกฎจึงจะสร้างเหตุการณ์ที่สมเหตุสมผลที่สุด เพื่อให้บรรลุผลอย่างที่คุณเขียนมา”

กู้เหยียนฟังด้วยความตั้งใจ สิ่งที่ระบบพูดไม่ได้เข้าใจยาก พูดง่าย ๆ เลยก็คือ โลกนี้มีเรื่องราวต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย ‘โครงเรื่อง’ และ ‘ตัวละคร’ ที่เขาเขียนเป็นเพียงหนึ่งส่วนเล็กๆ เท่านั้น และส่วนที่ไม่ได้พูดถึงก็จะถูกดำเนินการโดยกฎ

พูดมาถึงตรงนี้แล้วกู้เหยียนก็รู้สึกอัดอั้นตันใจที่ตัวเองเขียนโครงเรื่องตอนเปิดตัวบอสตัวร้ายครั้งแรกไม่ละเอียด

เขาเขียนไว้แล้วว่า ยานอวกาศของเฮติสโตเต็มวัยตัวนี้เกิดขัดข้องตอนนอกรบ ทำให้กำหนดตำแหน่งผิดพลาด และถูกบังคับให้ลงจอดที่ดาวเคราะห์แห่งนี้ มนุษย์ซึ่งเป็นตัวรับเคราะห์หลังจากนั้นคือเบาะแสเงื่อนไข เพื่อให้สะดวกกับการเขียนตอนสุดท้ายว่าดาวโลกถูกอาณาจักรสีดำทำลายล้าง (จบไม่สวย)

อาณาจักรสีดำคือชื่อเรียกที่เผ่าพันธุ์ของอารยธรรมอื่นใช้เรียกอาณาจักรเฮติส

เพราะแบบนั้นตอนนั้นกู๋เหยียนจึงรู้แต่เพียงว่าหลังจากนี้อีกฝ่ายจะต้องไปจากดาวเคราะห์ดวงปัจจุบัน เพื่อกลับไปยังดาวที่เป็นเมืองหลวงของอาณาจักร แต่สำหรับเวลาและวิธีการที่แน่ชัดนั้นเขาไม่รู้เลย

ถ้าอย่างนั้นเสียบอาหารอย่างเขาจะถูกพาไปด้วยหรือเปล่า... กู๋เหยียนคิดด้วยความสับสน เขาไม่มีทางเอาตัวรอดบนดาวเคราะห์ดวงนี้ได้ด้วยตัวเองอย่างแน่นอน แต่ถ้าถูกพาตัวไปที่อาณาจักรของเฮติส...

แบบนี้ไม่เท่ากับเป็นลูกแกะในฝูงหมาป่าหรอกหรอ

สำหรับเฮติสแล้ว มนุษย์โลกเป็นอาหารอันโอชะที่ลือลือลือลือใจเอามากๆ เป็นการสร้างพล็อตตัวละครที่ก่อเวรก่อกรรมเสียเหลือเกิน!!

และตอนนี้ก็กลับกลายเป็นการซูดหลุมฝังตัวเอง...

“ก่อนหน้านี้บอกว่ายี่สิบกับอีไลสามารถสื่อสารกันได้เพราะ ‘กฎ’ นั้นเหอ” อีไลคือชื่อของเฮติสตัวนี้ กู๋เหยียนจำได้ชัดเจนว่าเขาให้แต่ละเผ่าพันธุ์ระหว่างดาวดวงต่างๆ มีภาษาของตัวเอง หากไม่ใช่เครื่องแปลภาษาระหว่างเผ่าพันธุ์ต่างๆ ก็คงคุยกันไม่รู้เรื่อง

ถึงแม้จะมีภาษากลาง แต่ก็ไม่ได้ใช้กันอย่างแพร่หลายนัก

“สำหรับเฮติสแล้ว กฎ...” พูดถึงตรงนั้นแล้วเสียงก็หายไป เหมือนกำลังหาคำอธิบายที่เหมาะสม

“ยังไง?” ใบหน้าของกู๋เหยียนฉายแววอยากรู้

“ล่าเอียง” เพราะนี่เป็นเรื่องที่นอกเหนือจากการคาดการณ์ไว้ ระบบเองก็จะต้องใช้เวลาหลายวันเพื่อคำนวณเอาข้อสรุปนี้ออกมา

ฟังดูเข้าท่าอยู่เหมือนกัน กู๋เหยียนคิดแบบนั้น และเพราะนักเขียนเป็นคนที่มีจินตนาการค่อนข้างสูง ก่อนหน้านี้เขายังถามระบบด้วยว่ามีร้านค้าแลกเปลี่ยน ใช้แลกเปลี่ยนไอเทมวิเศษ โปรมันมือทองคำอะไรแบบนั้นไหม และก็ได้รับการปฏิเสธอย่างไร้ความปรานีกลับมา

การถูก ‘กฎ’ ล่าเอียงเข้าข้างแบบนี้ก็คงถือว่าเป็นมือทองคำได้ละมัง กู๋เหยียนคิดอย่างปลอบใจตัวเอง ยังไงซะ มีก็ดีกว่าไม่มี

ถ้าระบบรู้ความคิดนี้ของกู๋เหยียน คิดว่ามันคงต้องเจ็บไปนาน
มากแน่ๆ โสสตีไม่รู้เลยสักนิดว่าการถูก ‘กฎ’ ของโลกหนึ่งลำเอียงนั้น
เป็นเรื่องที่...ร้ายแรงมากแค่ไหน

สามารถส่งผลกระทบถึงขั้นเปลี่ยน ‘กฎ’ เช่น กู๋เหยียนพูดภาษาจีน
อี้โลกจะได้ยินเป็นภาษาเฮติส

ผลกระทบแบบนี้ ความสามารถในการเปลี่ยน ‘กฎ’ หากขยายไป
ในทิศทางอื่นก็จะน่ากลัวมาก

พูดคุยกับระบบในความคิดเสร็จ กู๋เหยียนก็มองออกไปนอกถ้ำ
ประมาณเวลาจากสี่ของท้องฟ้า อีกเดี๋ยวเฮติสตัวนั้นคงจะกลับมา

แล้วความคิดของเขาก็ได้รับการยืนยัน ไม่กี่นาทีต่อมา กู๋เหยียน
ก็เห็นแม่วัวโตคาบเหยื่อที่ไม่ทราบสายพันธุ์เดินเข้ามาในถ้ำแล้ววางลง
ตรงหน้าเขา

เมื่อได้ยินเสียงครางต่ำ กู๋เหยียนก็ยื่นมือออกไปรับให้เฮติสที่หดตัว
ลงอยู่ในร่างขนาดแมวบ่านกระโดดเข้ามาในอ้อมกอดของเขาตามความ
เคยชิน

เขาปล่อยให้เจ้าแม่วัวโตทำความสะอาดขนของมันไปตามปกติ
จนกระทั่งนัยน์ตาสีเขียวอ่อนจับจ้องมา กู๋เหยียนจึงยื่นมือข้างหนึ่งออกไป
ลูบหัวเจ้าแม่วัยักษ์ที่เอียงมาหาอย่างรู้งาน

เฮติสโตเต้ม้วยนอนหนึ่ง หรือตาลงเล็กน้อย พร้อมกับส่งเสียง
‘แวงๆ’ เบาๆ ออกมาจากลำคอ

เพราะแบบนี้ทำให้คนที่อาศัยเครื่องคั่นหามาถึงถ้ำแห่งนี้ถึงกับ
แข็งค้างกับภาพที่เห็น

พวกเขาสงสัยเหลือเกินว่าสายตาของตนมีปัญญา ถึงได้เห็นท่าน
ผู้บัญชาการที่เป็นเหมือนเครื่องจักรสงครามผู้เย็นชาและไร้ความปราณี
ย่อขนาดตัวลงและถูกชายหนุ่มคนหนึ่ง...ลูบขน?

ทว่าวินาทีต่อมา พวกเขาได้เห็นแม่วัวโตที่ยอมให้ชายหนุ่มอุ้มไว้
ในมืออย่างว่าง่ายเบือนหน้ามองมาด้วยแววตาเย็นชาอย่างที่คุ้นเคย

เป็นแววตาอย่างที่อีกฝ่ายใช้มองศัตรูในสนามรบ จะเรียกว่าเป็น

แววตาที่เข้มองคนกำลังจะต้องตายก็ว่าได้ นั่นทำให้ผู้มาใหม่ลังเลอยู่หน้าถ้ำ ไม่กล้าก้าวเข้าไป

กู่เหยียนสังเกตเห็นเงาคนสี่ดำประมาทหกเจ็ดคนที่หน้าถ้ำ เจ้าแมวตัวโตที่อ้วนอู้อี้ก็กระโดดลงพื้นแล้วคืนร่างเดิม จากนั้นเขาก็ถูกฝ่ายนั้นบังไว้จนมิด

กู่เหยียนลู่ปลายคาง หลายวันมานี้เฮติสโตเต็มวัยจัดการดูแลทั้งการหลับนอนและอาหารการกินของเขา...อืม ดูแลการหลับนอนหมายถึงตกลางคิน ฝ่ายนั้นก็กลับร่างเดิมแล้วให้เขานอนบนหลัง คิดว่ามันเริ่มจากวันหนึ่งที่เขาเผลอบ่นออกมาว่าพื้นแข็งทำให้นอนแล้วเจ็บหลัง

เวลานี้เพียงมีความเคลื่อนไหว เจ้าตัวก็จะเอาเขามาซ่อนไว้ข้างหลังเป็นอันดับแรก

เดิมทีเพื่อรักษาชีวิตของตนไว้ กู่เหยียนจึงพยายามทำให้อีกฝ่ายรู้สึกดีอยู่ทุกวัน ทว่าตอนนี้เขารู้สึกว่าตัวเองควรจะได้กับเฮติสโตตัวนี้ให้มากขึ้นอีกหน่อย

“ท่านผู้บัญชาการจำเราไม่ได้” ชายหนุ่มที่กำลังพูดอยู่ในเครื่องแบบทหารสีดำ เครื่องประดับยศที่บ่าบอกให้รู้ว่าเขามียศแตกต่างจากคนอื่น ๆ ที่เหลือ หน้าตาของเจ้าตัวดูสุภาพและงดงาม เขายกมือขึ้นขยับแว่นพรางสรุปผลการสังเกตของตนออกมาอย่างสั้น ๆ

พวกเขามาถึงดาวเคราะห์ดวงนี้โดยอาศัยคลื่นสัญญาณสุดท้ายจากยานอวกาศของอีกฝ่าย พอมาถึงก็พบเต่ายานที่เรียกได้ว่าเป็น ‘ซากปรักหักพัง’

ในสถานการณ์ดังกล่าวโอกาสที่คนภายในจะมีชีวิตรอดน้อยมาก ต่อให้ร่างกายของเผ่าพันธุ์เฮติสจะก้าวข้ามขีดจำกัดต่าง ๆ แล้วก็ตาม

รอบ ๆ ซากยานอวกาศไม่มีศพ พอคิดว่าอีกฝ่ายยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาในฐานะหน่วยคุ้มกันสายตรงดีใจมาก ทว่ากลับไม่คิดว่าจะต้องมาเจอสถานการณ์แบบนี้

คำพูดของชายหนุ่มทำให้คนที่เหลือเงียบไป สถานการณ์ตรงหน้ารับมือได้ยากจริง ๆ...

“พวกเรามาดี” อิวาน ซึ่งก็คือชายหนุ่มผู้สวมแว่นกรอบทองให้คนอื่นขยับไปยืนอยู่ด้านหลัง เขาไม่ได้ก้าวเข้ามาภายในถ้ำ เพียงแต่ปลดอาวุธที่ติดตัวอยู่ออกเท่านั้น

แต่ถึงอย่างนั้น ระดับความเย็นชาในนัยน์ตาเรียวรีลีเซียมรกตนั้นก็ไม่ได้ลดน้อยลงเลย ซึ่งก็ถือเป็นเรื่องที่ไม่ได้เกินความคาดหมาย

อีกฝ่ายไม่ได้โจมตีคนที่บุกรุกเข้าไปในเขตแดนของตนในทันที แต่สิ่งแรกที่ทำกลับเป็นการช้อนชายหนุ่มไม่ทราบเผ่าพันธุ์ไว้ข้างหลัง ดูท่าทางเหมือนต้องการปกป้อง... ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้นายทหารคนสนิทของเขาประหลาดใจมาก

อิวานยกมือขยับแว่น เมื่อเห็นเฮดิสโตเต็มมัยที่รูปลักษณ์ภายนอกเป็นสัตว์ตระกูลแมวตัวใหญ่ย่อตัวลงเล็กน้อย นี่เป็นจังหวะที่เขาจะต้องสู้กับผู้บัญชาการสายตรงของตัวเอง...

อาศัยความที่ฝ่ายนั้นสูญเสียความทรงจำ น่าจะใช้ความสามารถในการควบคุมความคิดไม่ได้ เขาพอจะมีโอกาสชนะอยู่บ้าง

ทว่าสิ่งที่คิดไว้ก็ถูกพังอย่างราบคาบ อิวานมองชายหนุ่มไม่ทราบเผ่าพันธุ์กระซิบเสียงเบาข้างหูเจ้านายของตน แต่เพราะอยู่ไกลเกินไปจึงไม่ได้ยินรายละเอียด แต่...เขาเห็นเฮดิสผู้มีแวตตาเย็นชาที่อยู่ในสถานะเตรียมต่อสู้ ย่อร่างกายกลับเป็นขนาดเล็กอีกครั้ง ก่อนจะกระโดดขึ้นไปบนมือที่ชายหนุ่มยื่นให้

“สวัสดิ์ครับ...” กู๊เหยียนขยับเข้าหาผู้มาใหม่ ครุ่นคิดคำเรียกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพยักหน้าให้อีกฝ่าย แล้วคลี่มบบางอย่างมีมารยาท “ท่าน”

เมื่อรู้ว่าคนที่อยู่หน้าถ้ำคือกลุ่มเฮดิส ดูจากเสื้อผ้าและสัญลักษณ์แล้วก็สามารถรู้ฐานะของอีกฝ่ายได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้นกู๊เหยียนจึงไม่ห่วงเรื่องความปลอดภัยของตัวเองนัก

ไม่ต้องพูดถึงการที่เขากล้าอุ้มบอสตัวร้ายเอาไว้แบบนี้ แต่ที่เขาอุ้มอยู่ยังเป็นถึงเจ้านายของคนตรงหน้าอีกด้วย...แบบนี้ยังจะให้เขารับมืออย่างไรได้อีก

แต่ทว่าหลังการเอ่ยทักทายอย่างมีมารยาทนี้ ปฏิกริยาของอีกฝ่าย

กลับเกินความคาดหมาย

กูเหียนเห็นชายหนุ่มที่สวมแว่นกรอบทองขยับถอยหลังไปหลายก้าว
เมื่อเขาเข้าใกล้ แม่แต่สีหน้าท่าทางก็เปลี่ยนไปด้วย

อิวานยกมือปิดจมูก พร้อมกับเอียงหัวไปทางด้านซ้าย รวกับ
ถูกบางอย่างเข้าโจมตีอย่างรุนแรง ปฏิกริยาของเขาถึงขั้นซาลงไปหลาย
วินาที

กูเหียนได้ยินชายหนุ่มพูดภาษาเผ่าพันธุ์ของพวกเขา แต่ตอนนี้
เขาไม่ได้สนใจเรื่องนี้เลย

...กลิ่นอายที่เต็มไปด้วยความยั่ววนใจนี้ออกมาจากชายหนุ่ม
ผมดำตรงหน้า อิวานสัมผัสได้อย่างชัดเจนเมื่ออยู่ในระยะห่างสองเมตร
แต่นั้นไม่ใช่เหตุผลที่เขาถอยออกมา

ถึงแม้กลิ่นอายที่กระจายออกมาจะดึงดูดใจสักแค่ไหน แต่เขา
ไม่ใช่ทหารใหม่ผู้อ่อนแอ จริงอยู่ที่การโจมตีค่อนข้างรุนแรง แต่ก็ไม่ถึงขั้น
ทำให้เขามีปฏิกริยาโต้ตอบมากขนาดนั้น

เรื่องที่ยากจะมองข้ามคือตัวของชายหนุ่มเต็มไปด้วยกลิ่นที่เสดิส
ตัวโตเต็มวัยในอ้อมกอดเขาทิ้งเอาไว้

กลิ่นอายที่เต็มไปด้วยคำเตือน -

ห้ามสัมผัส ห้ามเข้าใกล้มากเกินไป

เพราะเสดิสเจ้าของกลิ่นอายแข็งแกร่งมาก ทำให้ความน่ากลัวที่
ติดมาก่อนข้างชัดเจนมากพิเศษ

นี่มันอะไรกัน

กูเหียนหยุดฝีเท้า ยืนนิ่งอยู่ที่เดิม นี่เขา...ตัว همینจนคนไม่อยากจะ
จะเข้าใกล้อย่างนั้นเลยหรือ

เขาอดยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาดมอย่างลึกลับ พอวางมือลงก็เผลอจับหู
เจ้าแมวตัวโตในอ้อมแขนเล่นโดยไม่รู้ตัว

ไม่เห็นได้กลิ่นอะไรแปลก ๆ สักนิด กูเหียนมองไปทางชายหนุ่ม
ด้วยสายตาแฝงแววคำถาม

ทว่างุนงงอยู่ได้ไม่นาน สัมผัสเบียดขึ้นที่ปลายนิ้วก็ทำให้กูเหียน

ต้องก้มหน้ามอง เจ้าแมวลายสีเทาตัวโตกำลังเงยหน้ามองเขา พร้อมกับเลียเบา ๆ ที่ปลายนิ้ว พอเห็นเขาก้มหน้าลงมา มันก็ส่งเสียงครางแผ่วออกมาจากลำคอ

“เดี๋ยงดี” เขาเสียงอ่อนลง เมื่อต้องเผชิญหน้ากับเฮดสีในรูปลักษณ์นี้ กู้เหยียนหมักจะลืมนิ้วตัวตอนที่แท้จริงของอีกฝ่ายอยู่ตลอด

“...” อิวานขยับแว่นตาช้า ๆ ถึงแม้จะรู้ว่าตอนนี้ผู้บัญชาการของตนสูญเสียความทรงจำ แต่ท่าทางการขยับแว่นของเขาก็ยังไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ หรือจะบอกว่าแข็งทื่ออยู่หน่อย ๆ ก็ได้

ปฏิกิริยาแบบนี้ของเขายังถือว่าดี ในขณะที่ความคิดหกคนข้างหลังเขาที่อยู่ใต้สังกัดหน่วยคุ้มกันสายตรงนั้นลึบสนุนวายไปหมด

เห็นเจ้านายของตนถูกชายหนุ่มตรงหน้าหยอกล้อเล่นหู แต่กลับยังนิ่งไม่ขยับอย่างว่านอนสอนง่าย ปล่อยให้ชายหนุ่มได้ทำตามใจชอบ

แต่นั้นยังไม่เท่าไร แต่สุดท้ายยังเงยหน้าขึ้นมาเลียนิ้วมือที่ชายหนุ่มใช้เล่นกับหูของเขาก็ก -

ช่างแตกต่างกับท่านผู้บัญชาการกองพลที่เจ็ดของอาณาจักร ผู้มีใบหน้าที่หล่อเหลาเรียบนิ่ง แวตตาเย็นชา ที่เพียงแค่นิ่ง ๆ ก็ทำให้บรรยากาศโดยรอบเต็มไปด้วยความกดดันในความทรงจำของพวกเขาอย่างสิ้นเชิง

ราวกับมีอะไรบางอย่าง...ทลายลงตรงหน้าพวกเขา